

תת"ע 11247/12/16 - יעקב תורגמן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 11247-12-16 מדינת ישראל נ' יעקב תורגמן
תיק חיצוני: 50111016692

בפני	כבוד השופט טל פרי
מבקש	יעקב תורגמן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לפסיקת הוצאות הנאשם בהתאם לסעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

1. למבקש נרשמה הודעת תשלום קנס שעניינה נהיגה ברכב אשר נבדק על ידי שוטר שהוא בוחן ונמצא כי הרכב אינו תקין בכך שאין טסט בתוקף, צמיגים יבשים, הרכב פולט עשן ובשל כך נאסר לשימוש, בניגוד לתקנה 306 לתקנות התעבורה.

2. המבקש הגיש בקשה להישפט, זומן כדין ולא התייצב לדיון ולפיכך נדון בהעדרו, ביום 19.1.17. המבקש הגיש בקשה לביטול פסק הדין וטען כי אי התייצבותו נבעה "בגלל מחלה קשה שהתפרצה". עוד טעם המבקש כי בידיו "הוכחות מוצקות שאינן משתמעות שתי פנים" על חפותו.

לבקשה צירף הנאשם אישור רפואי, אשר אינו תקף למוסדות משפטיים, אשר הוצא אך ביום 22.1.17, 4 ימים לאחר הדיון.

3. המבקש התבקש להציג אישור תקף, לרבות תצהיר לתמיכה בבקשה ולאחר שעשה כן, ולמרות התנגדות התביעה, עוכב ביצוע פסק הדין ונקבע מועד לדיון בבקשה ליום 1.3.17.

4. בדיון שנערך ביום 1.3.17, ולאחר ששמעתי טענות המבקש, הוריתי על ביטול פסק הדין והדיון נדחה, על מנת שהמבקש יוכל להציג מסמכים, לתמיכה בבקשתו, שכן המבקש טען כי ברשותו מסמכים להצגה אשר יוכיחו חפותו, מסמכים הקשורים למבחן הרישוי שעבר הרכב, מסמכים אותם לא הציג המבקש במועד הדיון.

5. בדיון שנערך בתאריך 9.3.17, הציג המבקש מסמך על פיו הרכב עבר מבחן רישוי כ-3 שבועות טרם מועד

ביצוע העבירה. המבקש **לא הציג כל אישור לכך שהצמיגים היו חדשים**, כטענתו, ולענין טענת פליטת העשן מרכבו לא היה בידו כל טיעון הגנה.

6. חרף האמור, ועל אף שלא הציג המבקש כלל המסמכים הנדרשים, הסכימה התביעה, בהגינותו לחזור בה מכתב האישום.

7. עם תום הדיון, הגיש המבקש בקשה בכתב, בה טוען המבקש כי יש לפסוק לו הוצאות משפט בסך 30,000 ₪.

8. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי חזרה מאישום, בטרם מענה, וזאת רק לאחר שהוצגו אישורים בכתב על ידי הנאשם במועד הדיון.

דין והכרעה

לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים החלטתי לדחות את הבקשה ואלה טעמיי:

9. סעיף 80(א) לחוק העונשין, קובע כהיא לישנא:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".

10. דהיינו, על פי סעיף 80 כאמור, על הנאשם הנטל להוכיח שני תנאים מצטברים, בבקשתו לפיצוי, האחד כי זוכה בדינו, או שהאישום נגדו בוטל מכוח סעיף 94(ב) לחסד"פ והתנאי השני - שלא היה יסוד לאשמה או שישנן נסיבות אחרות המצדיקות הטלת פיצוי.

11. כפי שנפסק ב"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל (להלן "**פסק דין דבש**") על בית המשפט לבחון את תשתית הראיות שהייתה בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום על מנת להיווכח האם היה יסוד להאשמה. בית המשפט בוחן האם התביעה פעלה באופן סביר ובתום לב והאם על סמך החומר שהיה לפניו היה תובע סביר מגיש כתב אישום. וכך נקבע:

"אין די בכך שניווכח כי נאשם זוכה במשפטו. זיכוי של נאשם הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. שומה עליו על בית-המשפט להוסיף ולבדוק את תשתית הראיות שהיתה עובר להגשת כתב האישום לבית-המשפט, שרק כך יוכל להגיע לכלל מסקנה אם היה ואם לא היה

יסוד להאשמתו של פלוני בדין פלילי ... במקום שהתביעה נהגה בסבירות ובזהירות ראויה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערבו של יום יצא נאשם זכאי בדינו.. ואילו אם התביעה נהגה שלא בסבירות ושלא בזהירות ראויה, תישא המדינה בהוצאותיו של הנאשם ותיאלץ לפצותו על מעצרו ועל מאסרו...המושג 'לא היה יסוד להאשמה' מצייר מצב קיצוני של אי-סבירות בולטת, וגם אם אמרנו כי המושג 'לא היה יסוד' פורש עצמו לא אך על מקרים קיצוניים שבהם לא היה כל יסוד להאשמה אלא גם על סוגי מקרים שבהם יסוד ההאשמה הוא יסוד רעוע... גם אז לא נוכל להרחיק לכת רב מכך"..

12. בענייננו אין, ולא יכול להיות חולק כי לא מתקיים התנאי "שלא היה יסוד להאשמה" ולפיכך נותר לקבוע האם ישנן נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי.

13. לא מצאתי כי למבקש קמה עילת זכאות מכוח "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". הפסיקה התייחסה לקיומן של נסיבות אחרות מטעמי צדק, נסיבות בהן נגרם עוול לנאשם, כאשר נאשם הועמד לדין תוך עלילת שווא, כאשר נגרמו לנאשם סבל ונזק משמעותי או במקרה של זיכוי מוחלט וכך נקבע בפסק דין דבש :

"במקום שבית-המשפט סבר כי התנהגות התביעה היתה התנהגות ראויה ורצויה, ניתן לגורם זה משקל לשלילת חיובה של המדינה בפיצוי ובשיפוי הנאשם. כך, למשל, מקום שהתביעה שקלה מחדש את עמדתה והחליטה לחזור בה מן האישום, נפסק כי אין לחייבה בהוצאות הגם שלא חל שינוי בנסיבות; טעם הדבר : יש לעודד את התביעה, ושלא לרפות את ידיה, לשקול מחדש המשך ניהולו של הליך הפלילי, ועל דרך זו להקטין את הנזק והטרחה העלולים לבוא על הנאשם".

14. התביעה הודיעה על חזרה מאישום עוד בטרם נקבע התיק לשמיעת ראיות. המבקש לא התייצב לדיון בעניינו, נידון בהעדר ובית המשפט ניאות לבטל פסק הדין על אף שהוצגו אישורים רפואיים שאינם תקפים למסודות משפטיים. זאת ועוד, המבקש התייצב לדיון בבית המשפט כאשר אין באמתחתו המסמכים הדרושים להוכחת הגנתו לפיכך הדיון נדחה, על מנת שיוכל להמציא מסמכים כאמור. התביעה, בהגינותה, ולמרות שלא הוצגו כלל המסמכים והראיות מצד המבקש הסכימה לחזור מכתב האישום ובכך עשתה חסד עם המבקש. במאמר מוסגר יצוין כי לו היה עומד המבקש על ניהול משפטו קיים היה סיכוי, למעלה מסביר, כי יורשע בדין.

15. התביעה עשתה ככל אשר לאל ידה על מנת לצמצם נזקי המבקש ולפיכך יש לראות בהתנהגותה ראויה והגונה.

16. המבקש עתר להוצאות בסך 30,000 ₪ מבלי שהוכיח נזקים אשר נגרמו לו, לא צירף כל תחשיב מהיכן שואב הוא את הסך האמור ולא הוכיח כי נגרם לו נזק כלכלי.

סוף דבר

לא מצאתי כי מתקיימות לפני עילות המזכות את המבקש בהוצאות. מצאתי קיומו של יסוד לאישום. התנהגותה של התביעה הייתה הוגנת וסבירה, טענותיו של המבקש נבדקו באופן מידי, לא הייתה התמשכות הליך ולא נגרם למבקש נזק מוכח. מכל האמור, הבקשה נדחית.

מזכירות תעביר ההחלטה לצדדים

5129371 זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 יום

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ז, 30 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.